

Dar Ducha svatého k odpuštění hříchů

Základ kázání: Jakub 5, 16

Čtení: Jan 20, 17-23

Vážené shromáždění,

1: Slyšeli jsme, jak se Marie Magdalská setkala se vzkříšeným Ježíšem, a měla o tom informovat jeho učedníky. To také udělala, a ještě ten den večer se učedníci sešli. Měli strach ze Židů, a tak byli za „zavřenými dveřmi.“

To je docela zajímavá situace. Uplynulý víkend byl pro ně asi nejsilnějším víkendem, co kdy zažili. V pátek jim popravili Ježíše, toho, který jim zjevoval Boží pravdy a poselství, který je učil a vedl. A teď se skrývají před těmi, kteří v jeho popravě měli prsty. Mají strach, protože už jsou s Ježíšem spojeni. Těžko říci, jestli po Kristově smrti někteří z nich pochybovali natolik, že by se k Ježíši neznali... ale každopádně si je tak spojovali Židé. „Nejsi i ty z jeho učedníků?“ , ptali se před nedávnem Petra. Lidi dobře věděli, co jsou učedníci zač, a že byli s Ježíšem. Teď jsou kvůli tomu v průšvihů.

2: Klepou se strachem někde v zavřeném pokoji, a vzápětí se jim ukáže sám zmrtvýchvstalý Pán. To je krásný obraz. Ježíšovu přítomnost i dnes často rozpoznáme v situacích, kdy je člověku ouzko. Když naděje pomalu vyhasíná, a přicházejí chmury. Tak jako když se plavili s Ježíšem na moři, a zastihla je bouře. Hromy, blesky, teče do bot, houpe se ta „pevná“ půda pod nohama. V tom On vstane, a uklidní nebezpečí.

A i v tomto případě jsou ta první slova, která učedníkům řekl: „Pokoj vám.“ Opravdu, když přichází do naší situace Ježíš, často s sebou nese pokoj – šalom. Uklidnění, ten krásný pocit – že i přes to všechno, co se děje, je s námi, a pomůže nám tím projít. V prvním dopise apoštola Pavla do Korintu se píše: „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli

podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ Jestliže se v tu chvíli učedníci báli o život, tak jim přítomnost vzkříšeného měla ukázat, že život smrtí nekončí. Ba naopak, Ježíš ze smrti udělal vstupní bránu do věčnosti.

3: Po tom radostném setkání, kdy jim Ježíš udělil pokoj, říká: „Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás. Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hřích, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tady jsem si poprvé uvědomil, že vůbec prvním darem vzkříšeného Krista, je Duch svatý k odpuštění hříchů. A má nějaký význam, že ten první dar byl právě k odpuštění hříchů?

Odpověď začíná už v tom: „jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Proč poslal Otec Ježíše k nám na zem? Proč Bůh přijal smrtelné lidství „all inclusive“ a vešel do našeho padlého světa? Aby nám všem odpustil, aby vzal naše špatnosti na kříž, kde je nechal zemřít. Je to celé o odpouštění. Udělal to proto, aby nad námi nevítežil hřích; všechny ty naše špatnosti, hněv, polopravdy, ti naši osobní démoni. V Kristu nám Bůh odpustil všechno špatné, co jsme udělali, i to, co ještě uděláme. Ten rozsudek totiž platí věčně. Na nás je, se k tomu nějak postavit.

4: Tak jako je vlhkost přirozenou reakcí hlíny, na kterou se pustí voda, tak je radost a odpouštění správnou reakcí křesťana, na Boží lásku. A podobně jako voda, tak chce i láska prosakovat skrze hlínu dál, a případně pak dát vzrůst něčemu novému.

Odpouštění má obrovskou moc, kterou Bůh sdílí s námi a kterou dal Ježíš všem, v nichž je trvale přítomný, aby smíření mohlo narůstat. Když Ježíš odpustil těm, kteří ho přibili na kříž, nebyli už víc jeho dlužníky. Bůh ve svém vztahu s lidmi nevznese nikdy to, co učinili, nebude je zahanbovat ani přivádět do rozpaků.

A někdy je to opravdu hodně těžká věc – někomu odpustit. Jednou je to Boží vlastnost, a to je pro nás trochu vysoká laťka. Proto je nám dán na pomoc Duch svatý. Většinou na to sami

nestačíme, a tak máme odpuštění provádět ruku v ruce s ním. Je třeba volat Ducha svatého v modlitbě do každého takového problému.

V modlitbě Páně říkáme: „Odpust nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ V tu chvíli se vždycky sám sebe ptám: „No jo, je to opravdu tak, že jsem odpustil všem mým viníkům?“ A často se objeví hněv, a volání po spravedlnosti. „To mám jako na tu křivdu prostě zapomenout, a žít jako by se nestala?“ No, to ani dost dobře nejde. Ikdyž jsem někomu odpustil, tak se prostě neztratila stopa po tom, co mi ten člověk udělal. Myslím, že Bůh po nás spíše chce - nenávidět hřích, ne hříšníka.

C. S. Lewis o tom píše: „Nesmíme nenávidět, natož nacházet v nenávisti potěšení. Pokud je to nutné, můžeme trestat, ale nesmíme z toho mít radost. Jinými slovy, musíme sami v sobě zabít zášť a snahu dostat zpět, co nám náleží. Nechci tím říct, že se kdokoli z nás může v tomto okamžiku rozhodnout, že už nikdy žádnou zášť nepocítí. To by se těžko mohlo stát. Chci říct, že kdykoli zášť zvedne hlavu, musíme jí po té hlavě pořádně praštit - den po dni, rok po roku, po celý život... Přejme si, aby nepřítel nebyl zlý. Doufejme, že může být - ať už v tomto světě, nebo v jiném - vyléčen... Přejme mu dobro.“

5: Tam kde není odpuštění, tam se Bůh nemůže plně projevit. Ne že by to nějak odmítl či zatrhl za trest, ale prostě proto, že je láska... a v lásce není prostor pro zlo, vyčítání starých křivd atp. Tím, že někomu odpustíme, tím do té trhliny mezi námi vpouštíme Boha. My svým neodpuštěním blokujeme ty, kteří nám ublížili. Zůstáváme do sebe vzájemně zaklesnutí - a to není Boží cesta.

A tomu viníkovi se špatně činí pokání, když jsou kolem něj lidé, kteří ho nenávidí, přejí mu zlo, a chtějí odplatu za to, co on spáchal. Když já někomu odpustím, tak vlastně rozvazuji pouta, díky čemuž pak může do toho vztahu vstoupit Bůh. Přesně o tom mluví Jakub: „Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se

jeden za druhého, abyste byli uzdraveni.“ V řečtině je ta část: „abyste byli uzdraveni“ , vyjádřena takovým slovesným tvarem, jako že je něco už předem dokonáno, předem hotové. Z toho můžeme čerpat povzbuzení.

Přijměme nejprve ten pokoj Ježíšův, abychom dokázali přijmout sebe, svůj život a nabídku Ježíšova smíření s námi. A prosme o Ducha, která nám pomůže odpustit. I těm, kteří hluboce zranili naše srdce. Prosme, abychom se dovedli otevřít Duchu v jeho plnosti, i s jeho dary, které tolik potřebujeme k žití křesťanského života.

Amen